

РЕЧИ

Те речи су трена дамари
у густишу зора кад ври
и одјекну звуци у души
и зашуми лишће у шуми
будуће лиснате крошње.

Те речи су дослуси снова
кроз сенке давних гласова
кад место туге јаког сећања
и магле радости заборава
зашуме слова у шумама.

МОЖДА ЋЕ СЕ РОДИТИ ПЕСМА

Кад заумљем склопим стих
можда ће се родити песма,
јер шта су стихови без песме
него перле ненанизане ниске?

Као неко будуће дрво обиља
песма је бременита речима,
јер реч је семе песме плода
што пада на песникову њиву.
Ако не проклија затаји песма!

Немост се увек брзо преноси,
Јер немоћ песника тајац је песме:
кад уста мичу, а не изађе песма,
уши се отворе, а не уђе песма!

ПЕСНИК ПЕВА О ЗЛАТНОЈ ОСАМИ

Самосачуван сам
и саморођен сам
у духовној тврђави
плодоносног бега.

Ја жудник самоће
и жедник тишине
самоуживалац сам
своје златне осаме.

Сам би и у Сахару
само да увек будем сам,
останем свевидеће око
непомућеног сна.

Само да увек будем сам
у миру тишине творачке,
у зраку светле осаме,
сам би... ма где не би!

У блеску надахнутом?
Ма где би ако не ту,
само да увек будем сам!

У самоти творачког сјаја,
у аури златних пропламсаја,
животно благословене
и песмотворне самоће.